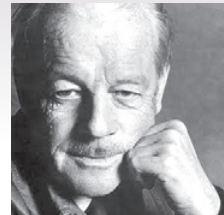

NØVN

Tónleikabólkurin **Deiggj** heldur sín 30 ára dag við hugnakvøldi á Seglloftinum á Tvøroyri leygarkvøldið kl. 21.00.

Leygardagin eru 90 ár liðin, síðani skotski rithøvundin **Alistair MacLean**, sum doyði í 1987, varð føddur.

Føðingar

21. apríl fekk Julia eina systur. Hon vigaði 4170 gr og var 54 cm long. Foreldrinu eru Petra A. Eliassen og Hilmar Uni Anthoniussen, Søldarfjørður.

22. apríl fingi Vivian og Jens Kjartan Feilberg, Fuglafirði, eina dóttur. Hon var 55 cm long og vigaði 4000 gr. Marita og Sesilia eru sera stoltar, at hava fingið eina lítlastystur.

12. apríl fingi Rebekka A. E. Óladóttir Johansen, Tvøroyri, og Kennet Haahr, Ølgod, ein son. Hann vigaði 4340 gr og var 53 cm langur.

19. apríl fingi Maiken Sigmundsdóttir og Jan á Líðarenda, Norðragøtu, ein son. Hann var 54 cm langur og vigaði 4000 gr.

19. apríl fingi Hanna Fonsdal og Pauli Zachariasen, Vestmanna, ein son. Hann vigaði 4060 g og 52 cm langur.

20. apríl fingi Gudrun og Steinbjørn Zachariassen, Klaksvík, ein son. Hann var 53 cm langur og vigaði 4090 gr.

25. apríl fingi Elin Hansen & Jan Erik T. Pedersen, Høgvík, ein son. Hann vigaði 4360 gr og var 56 cm langur.

Minningarorð um ommu okkara Jónbjørg Josephsen

f. 25.04.1942 – d. 24.09.2011

Omma hevði verið 70 ár flaggdagin og vit minnst hvussu hátíðarligt tað altíð var, tá omma hevði føðingardag.

At missa verðsins bestu ommu, var og er framvegis ein dyggur smeytur fyri okkum og at seta orð á tað, sum omma var fyri okkum, er svárt. Omma var ein av teimum fyrstu, ið vistu at vit vóru ávegis, omma var ein av teimum fyrstu, ið sá okkum og tók okkum í sín favn. Hjá okkum var onki uttan omma var har. Omma var hon, sum vit altíð vóru hjá um foreldruni skuldu okkurt. Ikki tí, abbi var har eisini, men tað var omma, sum var tann, ið vartaði okkum upp, sum gjørdi ymiskt saman við okkum og altíð setti hon okkum fremst. Omma dámdi sera væl at hava okkum sovandi hjá sær og ikki var tað so sjáldan, at abbi var koyrdur úr songini, tí vit skuldu sova uppi hjá henni og tá kundu vit oftani verða fyra ommusynir í songini. Omma var eisini tann, ið vísti okkum á Guds leiðir, fortaldi okkum um Guds orð og var tað mest saman við henni, at vit hoyrdu um evangelið.

Tá vit vóru lítli, róptu vit hana fyri ommudrong ístaðin fyri bert at siga omma. Hetta komst av, at hvørja ferð hon sá okkum, sum var nærum dagliga, segði hon: “Åh nú er ommusa drongur her”, og vit hildu at hon so mátti eita ommudrong. Frá tí at vit eru komnir til verðina, hevur hon nærum sæð okkum dagliga og fór onkur dagur uppímillum, ja so ringdi hon fyri at vita hvussu vit høvdu tað

og hvat vit gjørdur.

Av tí at omma var komin nakað uppi árinu, áðrenn hon gjørdist omma, so vildi hon náa so nógv sum møgulegt saman við okkum ommubørnum. Í øllum hennara framtíðarætlanum vórðu vit íroknaði.

Vit minnst fyri nøkrum árum síðani, tá hon bjóðaði ommusynunum til Suðuroyar ein túr at ferðast. Vit høvdu ongantíð verið í Suðuroy. Hon og abbi leigaðu summarhús og vit minnst hvussu stórt vit hildu hetta verða, at sleppa heilt til Suðuroyar at ferðast við ommu og abba. Umframt hendan túrin vóru vit saman við okkara foreldrum í 2007 eisini saman við ommu og abba í summarhúsi í Danmark.

Omma arbeidði á Sjúkrahúsinum í Klaksvík í meir enn 40 ár og oftani hava vit hoyrt fólk siga hvussu fitt omma var, tá hon legði fólk at sova áðrenn skurðviðgerð. Øll kendu seg tryggan í hennara hondum. Ommu dámdi væl

at arbeiða á Sjúkrahúsinum og tey, ið arbeiddu saman við ommu hildu nógv av henni. Men hóast omma var sera glað fyri sítt arbeiðspláss, so gleddi hon seg eisini til at fáa meir tíð heima, tá hon gavst at arbeiða, sum 67 ára gomul.

Men stutta tíð eftir at omma var givin at arbeiða, gjørdist hon álvarsliga sjúk. Omma royndi alla tíðina at verja okkum ommubørn og segði við okkum, at hon fór heilt víst at gerast frísk aftur. Vit vistu um onkran, sum var deyður av somu sjúku, men tá vit spurdu ommu um hon fór at doyggja, so segði hon “nei omma verður frísk aftur”. Hóast omma var sera sjúk, so vildi hon ikki at vit ommubørn skuldu merkja nakað. Hon gjørdi foreldrum okkara púra greitt, at hóast hon var sjúk og viðhvørt sera illa fyri av viðgerðini, so skuldu vit ommubørn framvegis koma til hana og sova hjá henni líka sum vit altíð høvdu gjørt.

Eitt dømi uppá hvussu týðningarmikil vit ommubørn vóru fyri hana var, tá hon á sumri 2010 skuldi til viðgerð á Ríkissjúkrahúsinum. Omma plagdi at vera niðri til viðgerðir umleið annan hvønn mánað og hvørja ferð longdist hon sera illa eftir ommubørnunum. Hesa ferð setti hon sum krav, at hon skuldi hava tveir teir elstu ommusynirnir við, sum tá vóru 11 og 12 ára gamlir. Vit búðu á Hotel Tórshavn og hóast omma var merkt av sjúkuni og nakað troyst, so skuldu vit uppliva alt tað, sum var møgulegt og vit fingi ein ógloymandi túr. Hetta sigur nakað um okkara elskaðu ommu.

Omma var nakað heilt serligt afturat tí, at hon var verðsins besta omma. Hon var eisini nakað serligt fyri onnur. Hon hevði so stóran umsorgan fyri øðrum. Hon var altíð klár at hjálpa, lurta og altíð við tí góða orðinum og hetta viðfórði, at nógv vóru tey, ið leitaðu sær eftir ráðum og tí tryggleika, ið omma hevði so góð evnir at veita.

Tiljarðarferðina hjá ommu hoyrdu vit úr Orðtøkunum kapitall 31 frá vers 14 -31 og hetta eru orð, ið hóska sera væl til ommu, tí soleiðis var omma.

Vit hava nógv góð minnir eftir ommu okkara og fara vit at lata ommu verða fyrirmyndin í lívið okkara

Ærað veri minnið um ommu okkara Jónbjørg

Karl, Súi og Jóhan

Prógv

Laura Súsanna Hovsgarð, Tvøroyri, er tann 20.04.2012. útlærd innan skrivstovu og fyristing á Landingarmiðstöðini á Tvøroyri P/f. Lærumeistari var Niels Olaf Eyvindsson.

